

да се даде на Сърбия. Вашата граница ще започне отъ Копаникъ и вие ще видите, че конгреса ще приеме това“.

Като разбралъ упоритото рѣшение на графа, Ристичъ намислилъ да прѣдразположи другитѣ посланици и да имъ обясни отъ каква голѣма важностъ за Сърбия е богатата и плодородна долина Лабъ. Макарь и да знаеялъ, че една частъ отъ тази долина заедно съ Враня ще се даде на Сърбия, той виждалъ колко е трудно да се популяризира това мнѣние; турскиятъ посланикъ Мехмедъ Али ходилъ отъ делегатъ на делегатъ и ги увѣщавалъ да възвѣрнатъ на Турция не само Враня, но и Гърделица като доказвалъ, че границата и цѣлата мѣстностъ на Куманово ще останатъ беззащитни пунктове.

Ристичъ вървѣлъ по стѣпкитѣ му и доказвалъ противното. Сърбия не иска стратегически пунктове, а плодородни земи които да хранятъ населението. Генералъ Бобриковъ поддържалъ възгледа на Ристича, като вѣрвалъ, че Сърбия си е осигурила политически града Враня посредствомъ Австрия.

Бѣлградскиятъ кабинетъ искалъ да знае, въ каква на тежкитѣ задължения, които е готовъ да даде, какви териториални облаги Австрия мисли да гарантира на Сърбия. Сезирани по тоя въпросъ, баронъ Швигелъ и вториятъ австрийски пратеникъ, баронъ Хемерле, заплашилъ Ристича, че Сърбия нѣма да получи нищо, ако не приеме конвенцията. Тѣ изказали още и незадоволство, задѣто „не се зачита честната дума на австрийския канцлеръ“. Въ това врѣме Бѣлградското правителство телеграфирало: „Щомъ като никой до сега не се застъпва за насъ, щомъ като сме заплашени отъ Австрия и безъ да можемъ да прѣдвидимъ послѣдствията отъ нейното поведение, — не ви остава друго, освѣнъ да търсите помощъ и покровителство у императорскитѣ руски делегати и, ако тия послѣднитѣ не могатъ да ни помогнатъ, тогава подпишете конвенцията съ Австрия“.

На 26 юни Ристичъ подписалъ тази конвенция.

Прѣди да вземе перото, сръбскиятъ дипломатъ се обърналъ къмъ Андраши съ слѣдующитѣ думи: „Позволете ми да Ви кажа, че азъ не бихъ смѣялъ да защитавамъ този договоръ прѣдъ Скупщината, ако Сърбия

